

en begravelsesplads til urnenedsættelse med en anden indretning for eksempel begravelser i plæne.

3.1.5 Konsekvenser ved anlæg af kommunal begravelsesplads

Ved anlæg af en kommunal begravelsesplads vil alle kommunens beboere blive berettiget til at blive begravet på denne begravelsesplads såvel medlemmer af folkekirken som ikke-medlemmer.

Ifølge § 14, stk. 1 i lov om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde har et sogns beboere ret til at blive begravet på kirkegården i det sogn, hvor de bor. For personer, der ikke tilhører folkekirken, gælder dette dog ikke, hvis der i sognet findes en kommunal begravelsesplads eller en begravelsesplads for det trossamfund som de tilhører.

Hvis der bliver anlagt en kommunal begravelsesplads, vil personer, der ikke er medlem af folkekirken, og som bor i det sogn, hvor begravelsespladsen er beliggende, og som ønsker at blive kremeret, miste retten til at blive begravet på en folkekirkelig kirkegård i det sogn, hvor de bor.

Det er vurderingen, at dette næppe bliver et problem for de ikke-medlemmer af folkekirken, der alligevel har et ønske om at blive begravet på en folkekirkelig kirkegård, da der samlet set er en tilstrækkelig kapacitet på folkekirkens kirkegårde.

Hvis det mod forventning viser sig at give anledning til problemer i de tilfælde, hvor der er et ønske om urnebegravelse på en folkekirkelig kirkegård, uanset at der forefindes en kommunal urnebegravelsesplads i sognet, er kirkeministeren indstillet på at se nærmere på de gældende regler.

3.2 Nedsættelse eller anbringelse af aske

Efter den gældende bestemmelse kan urner, der ikke ønskes jordfæstet, anbringes i dertil særligt indrettede rum (kolumbarier). Tilladelse til indretning af kolumbarier meddeles fortsat af kirkeministeriet i medfør af § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 1. Den foreslåede ophævelse af § 3, stk. 2 og indsættelse af en ny § 3, stk. 2 ændrer ikke herved.

Derimod flyttes kompetencen til at træffe afgørelse i sager om urnenedsættelse på privat ejendom og deling af aske fra kirkeministeren til stiftsøvrigheden, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 1. Dette er omtalt under de almindelige bemærkninger under afsnit 3.3 og 3.4.

3.3 Flytning af kompetencen til at træffe afgørelse i sager om urnenedsættelse på privat ejendom.

3.3.1 Gældende ret

Ifølge begravelseslovens § 2, stk. 1, skal begravelse ske på folkekirkens kirkegårde eller andre af kirkeministeren godkendte begravelsespladser. I lovens § 3, stk. 2, 1. pkt. er det bestemt, at asken skal nedsættes på en af de i § 2, stk. 1 nævnte begravelsespladser eller anbringes på et andet af kirkeministeren godkendt sted.

Med hjemmel i denne bestemmelse er der fast praksis for, at Kirkeministeriet tillader, at urnen med asken efter en afdød person under visse betingelser nedsættes på privat ejendom.

Antallet af ansøgninger om nedsættelse af askeurner på privat ejendom er begrænset. I perioden 1992-2006 har antallet ikke oversteget 29 årligt. Efter fast praksis gives tilladelse til urnenedsættelse på privat ejendom, hvis ejendommen er på mindst 5000 m², og ejendommen ejes af den afdøde persons slægt.

3.3.2 Lovforslagets indhold

Som et led i decentraliseringen af dele af Kirkeministeriets sagsområde foreslås det med lovforslagets § 1, nr. 1, at kompetencen til at meddele disse tilladelser fremover meddeles af stiftsøvrigheden. Stiftsøvrigheden består af biskoppen og en statsforvaltningsdirektør, som er en statslig repræsentant.

Stiftsøvrigheden har blandt andet det juridiske tilsyn med menighedsrådenes beslutninger (legalitetstilsyn) og har kompetencen til at godkende menighedsrådenes beslutninger vedrørende kirkebygningen, som er en del af den nationale kulturarv. Hensynet til kulturbevarelsen er således sikret gennem stiftsøvrighedens tilsyns-/godkendelseskompetence. Statsforvaltningsdirektørerne varetager det juridiske tilsyn med kommunerne og besidder derfor juridisk-administrative kompetencer på højeste niveau. Med statsforvaltningsdirektørens deltagelse i stiftsøvrigheden er denne myndighed garant for forvaltningsmæssig uafhængighed af folkekirken, - og ikke medlemmer af folkekirken får således en ekstra retsbeskyttelse ved, at kompetencen ligger her i stedet for hos biskoppen alene. Stiftsøvrigheden vurderes derfor at være en velegnet myndighed til at træffe afgørelse i disse sager.

Endvidere foreslås, at stiftsøvrighedens afgørelser skal kunne påklages til Kirkeministeriet, jf. nedenfor under pkt. 3.4.3.

Der er ikke med forslaget om flytningen af kompetencen til stiftsøvrigheden tilsigtet nogen ændring i den af Kirkeministeriet hidtidige fulgte praksis på om-